

Arrest

nr. 50 651 van 29 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HENDRICKX, loco advocaat S. SAROLEA, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren in 1941 in de Tsjetsjeense stad Shali. U huwde met V.(...) I.(...), maar werd reeds in 1981 weduwe. U woonde in Tsjetsjenië samen met uw zoon, R.(...) I.(...). Omwille van zijn problemen, u weet niet dewelke, vertrok hij echter en raadde u aan naar een familielid in Grozny, T.(...), te gaan. Op de dag van zijn vertrek ging u zelf bijgevolg naar Grozny. U kon immers niet bij uw dochters intrekken omdat dit tegen de Tsjetsjeense tradities ingaat. Kort voor uw vertrek naar België, eind oktober 2009, werd het huis van T.(...) getroffen door een aardbeving, zodat het niet meer bewoonbaar was. Jullie besloten daarom samen naar België te komen omdat jullie hier elk een zoon hebben wonen.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 27 oktober 2009. Vanuit Grozny nam u samen met T.(...) de trein naar Moskou, waar jullie op 29 oktober 2009 aankwamen. Vanuit Moskou reisden jullie via Brest met de trein door naar Polen, dat jullie bereikten op 30 oktober 2009.

In Polen vroeg u asiel aan, maar nog diezelfde dag nam u samen met T.(...) een taxi richting België. U bereikte België op 30 oktober 2009.

Pas op 9 november 2009 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omdat het huis dat u in Tsjetsjenië bewoonde onbewoonbaar was geworden als gevolg van een aardbeving en u in Tsjetsjenië niemand meer had om u te verzorgen aangezien ook uw tweede zoon vertrokken was.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uw vluchtmotieven zijn louter van economische en medische aard.

U verklaarde namelijk dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat het huis waar u inwoonde door een aardbeving vernield werd (CGVS, p. 3 en 8).

U gaf verder aan ook om medische redenen naar België te zijn gekomen (CGVS, p. 9).

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U verklaarde weliswaar dat u niet bij een van uw dochters in Tsjetsjenië kon gaan inwonen omdat dit ingaat tegen de Tsjetsjeense tradities (CGVS, p. 8).

Gezien het zwaarwichtige karakter van de internationale bescherming vormen de Tsjetsjeense gebruiken geen voldoende reden om uw land van herkomst te verlaten en een beroep te doen op internationale bescherming.

Wat verder de medische redenen betreft, vestig ik graag uw aandacht op het feit dat er in de Vreemdelingenwet een geëigende procedure is voorzien voor verblijfsaanvragen in België omwille van medische redenen. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde.

Doorheen uw gehoor bij het Commissariaat-Generaal stelde u meermaals dat u bij uw zoon, Adam ISAYEV (O.V. 5.212.551), wil blijven (CGVS, p. 5, 7 en 9). Ik vestig in dit verband graag uw aandacht op het feit dat er in de Vreemdelingenwet een geëigende procedure is voorzien voor verblijfsaanvragen in België omwille van gezinshereniging.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, uw binnenlands Russisch paspoort, is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen. Uw intern paspoort bevat immers informatie met betrekking tot uw persoonlijke identiteit, maar niet met betrekking tot de door u verklaarde problemen.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 29 juli 2010 wat betreft de weigering van de erkenning van de status van vluchteling, een schending in van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/5 van voormelde wet van 15 december 1980.

Zij laat gelden dat zij niet akkoord kan gaan met de stelling van de commissaris-generaal dat de situatie in Tsjetsjenië in een positieve zin veranderd is. Zij verklaart dat de leden van haar familie als Tsjetsjeense strijders worden beschouwd en om deze reden door de autoriteiten worden vervolgd.

Zij verwijst naar een "verslag OSAR" dat stelt dat de veiligheidssituatie in 2009 in Noord Kaukasus verergerd is en dat in Tsjetsjenië er vermoedens zijn van fysieke en psychische foltering van gevangenen door de veiligheidsdiensten. Zij wijst er op dat schendingen van mensenrechten ongestraft blijven en Rusland meermaals veroordeeld werd door het Europees Hof voor de rechten van de mens voor de mishandelingen in de Kaukasus.

Zij is van mening dat zij beschouwd dient te worden als deel uitmakend van een risicogroep als verwante van een (vermoede) politieke tegenstander van het regime, zijnde haar zoon.

Zij vraagt van haar de status van vluchteling te erkennen.

2.1.2. Verzoekster voert in haar verzoekschrift wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus een schending in van de artikelen 48/4 en 48/5 van voormelde wet van 15 december 1980.

Zij laat gelden dat zij niet akkoord kan gaan met de stelling van de commissaris-generaal dat de situatie in Tsjetsjenië verbeterd is en stelt dat onafhankelijke internationale verslagen het met deze stelling ook niet eens zijn. Zij voert aan dat er in het verleden sprake geweest is van verbetering maar dat dit vandaag niet meer het geval is.

Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad waar in een Burundese zaak geoordeeld werd dat naast de vaststelling dat er ook een verbetering was, er twijfels bestonden over de duurzaamheid van deze verbetering en een grote voorzichtigheid aan de dag dient te worden gelegd. Verzoekster meent dat er een risico tot ernstige schade bestaat en dat er voldoende elementen zijn om haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Zij besluit dat gelet op de algemene situatie in haar land van herkomst, er een risico bestaat op ernstige schade.

In ondergeschikte orde vraagt zij haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.4.1. Met betrekking tot de informatie waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen, wordt opgemerkt dat deze geenszins aantoonde dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert onjuist zou zijn. Verweerder merkt terecht op dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, gebaseerd is op verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse, waaronder mensenrechtenorganisaties als MEMORIAL, UNHCR, Amnesty International en internationale bronnen zoals Jamestown, Radio Free Europe, het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse zaken en de US State Department, zodat de documenten die verzoekster aanvoert, volgens de commissaris-generaal niet vermogen afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

De Raad laat de informatie van de commissaris-generaal, bevoegd om te oordelen over de gegrondheid van een asielaanvraag, prevaleren op de informatie bijgebracht door de asielzoeker zelf.

2.4.2. De bestreden beslissing heeft dan ook terecht opgemerkt dat de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd is maar complex blijft. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen.

De commissaris-generaal erkent evenwel dat er nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen als in het kader van het afdwingen van bekentenissen als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersingen) en hebben een gericht karakter.

De bestreden beslissing heeft dan ook terecht opgemerkt dat de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is.

Aangaande de stelling van verzoekster dat zij een "risicoprofiel" heeft, stelt de Raad vast dat de problemen van verzoekster geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep, maar louter van economische en medische aard zijn.

Verzoekster verklaarde immers dat zij haar land van herkomst heeft verlaten omdat het huis waar zij inwoonde door een aardbeving vernield werd.

Vastgesteld wordt dat in het verzoekschrift gesteld wordt dat verzoekster verklaart dat zij behoort tot een "risicoprofiel" omwille van haar zoon. Er blijkt echter dat verzoekster bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal niet kon zeggen welke problemen haar ertoe hebben genoopt om te verhuizen van Shali naar Grozny.

Verzoekster weerlegt in haar verzoekschrift geen van de motieven in de bestreden beslissing, maar beperkt zich tot de bewering dat zij behoort tot degenen met een "risicoprofiel".

Deze bewering volstaat volgens de Raad niet om de vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen, zodat deze dan ook onverminderd blijven bestaan.

De vluchtelingenstatus als voorzien in de artikelen 48/3 en 48/5 van voormelde wet van 15 december 1980, wordt derhalve niet erkend. De bestreden beslissing schendt derhalve deze wetsbepalingen niet.

2.4.3. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoont dat zij het niet eens is met de argumenten in de bestreden beslissing voor wat betreft de algemene situatie in Tsjetsjenië.

De Raad ziet niet in om welke reden verzoekster meent te moeten verwijzen naar een Burundese zaak, aangezien verzoekster zelf verklaart afkomstig te zijn van Tsjetsjenië.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie tot op heden geen precedentwaarde hebben.

De stelling van verzoekster dat de Raad in abstracto -los van de beslissing, de concrete motivering ervan en de vordering van verzoekster- oordeelde dat in elk land het ondertekenen van een "staakt-het-vuren" niet noodzakelijk het einde van het conflict betekent en automatisch dient te leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, is dan ook een te verregaande interpretatie van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus die niet kan worden bijgetreden.

De Raad stelt dan ook vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geenszins heeft aangetoond dat de bestreden beslissing de situatie in Tsjetsjenië foutief zou hebben ingeschat.

De bestreden beslissing heeft dan ook terecht opgemerkt, voor wat de vraag betreft naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c. van voormelde wet van 15 december 1980 betreft, op basis van de informatie die door het Commissariaat-generaal aan het administratieve dossier is toegevoegd, er kan worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt.

Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art 48/4 §2 c. van voormelde wet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in de artikelen 48/4 en 48/5 van voormelde wet van 15 december 1980, wordt derhalve niet toegekend. De bestreden beslissing schendt derhalve deze wetsbepalingen niet

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE